

DEL SEU AFFM.

Sr. Àlex Rigola

(director i recuperador del vell Lliure, el de l'Orquestra de Cambra)

Benvolgut amic:

No es pot dir que ens uneixi una relació intensa, pràcticament tan sols la pròpia de la vivència de les conferències de premsa i alguna trobada escadussera ambdós en funcions domèstiques/familiars vacacionals. Però persona de gran bonhomia i absolutament despullat d'ego com és, un se'l sent aviat proper.

Això va facilitar que el dia 9 d'octubre, en la inauguració postoficial –o sigui la següent de la dels polítics, vips, autotribuïdors de mèrits objectivament no contrets i altres vagues sagrades–, li vagi dedicar una felicitació personal més que sincera i sentida per la doble circumstància de l'excel·lent versió de *Gata sobre teulada de zinc calenta* i sobretot per haver fet possible la recuperació del Lliure més autènticament Lliure: el dels orígens heroics, creatius, potents, generosos i vocacionals. El de molts –o d'uns quants–, però sobretot de Fabià Puigserver, l'autèntic Hèrcules irreductible de la institució. I el de molt més que això: també aquell en el qual vostè va començar la seva carrera amb passes de tentines però ja intuïdores de la seva forta personalitat. Recordo una versió impactant de *Titus Andronicus*, amb les portes del carrer de Montseny a punt de tancar-se, que poc tenia a veure amb la del Fabià (magnífica), als inicis del mateix espai. I així mateix que en presentar-ho –vostè era gairebé un noi– va mostrar com li tremolaven les cames davant d'aquella entrada en el santuari, en el qual, segons el que va dir aleshores, essent vostè un noi, ara sense metàfora, havia disfruitat del molt i bo que allà es feia.

Ara, qui li ho havia de dir, no sols ha capitanejat amb nervi i personalitat l'arrencada del nou i grandios Lliure, sinó que es disposa a volar ni més ni menys que a responsable de la parcel·la teatral de la Biennal de Venècia; que ja és volar alt i lluny.

Si ara el Lliure del cor de Gràcia torna a ser, em consta que és molt i molt gràcies a la seva empenta, a la seva convicció i qui sap si també a un cert rerefons freudià, inconscient i molt profund d'agraïment personal pel molt que vostè li deu.

Per a mi, que hi he passat moltíssimes hores –per imperatiu professional i per pur i gratificant gaudi–, aquell Lliure també va ser el de l'Orquestra de Cambra, i disculpi si remeno en aigües passades. Aquella formació que de la mà de

Josep Pons i més en un segon pla de Jaume Cortadellas i Lluís Vidal, a vostè li va pertocar d'enterrar; o potser seria millor afirmar, de “donar-li el tret de gràcia”. I que consti que no l'acuso perquè aquella formació –tan revitalitzadora de l'ambient musical del país– va ser víctima de moltes circumstàncies entre les quals el renou financer inflat de la posada en marxa del nou Lliure i el tantmemfotisme institucional. També del fet que els seus èxits esclatants van catapultar el seu principal protagonista a empreses més ambicioses, fet que, òbviament, li va restar energies per dedicar-s'hi.

De fet, res de nou, ja que alguna cosa semblant havia passat amb una altra columna de la casa, Lluís Pasqual, que –Déu n'hi do de significatiu, ara el rellevarà a vostè– va caure a la difícilment renunciabile temptació del poderós Centro Dramático Nacional de Madrid i després, nord enllà, la dels *Mont Blancs* teatrals continentals.

Però els efectes van ser d'altres. Per una part, perquè l'esmentat Hèrcules mai no va deixar d'exercir aquest ofici fins al darrer alè: un darrer alè que dissortadament va arribar tard per salvar el que havia estat un fill seu molt estimat. També, naturalment, perquè la dedicació mare de la casa era el teatre; i finalment perquè la sensibilitat per la música culta, arreu de casa nostra, un arreu que aplega moltes instàncies, només és la que és: o sigui poca. No, no li faig retret per aquell tret a què m'he referit, perquè probablement devia ser inevitable; suposo que la pistola li van posar a les mans, no la va anar a cercar; encara que, ja se sap, mentre no es premi el gallet hi ha vida i pot créixer vida. Però ara deixem que els morts enterrin els morts.

En reiterar-li el meu més sincer i assumit agraïment per haver fet possible el molt i bé que ha fet possible, només vull manifestar-li que m'hauria agradat que els seus criteris i preferències musicals amb el que ha anat esquitxant la seva tasca al nou Lliure, no hagin tingut gaire més varietat que el pont que uneix Carles Santos amb Albert Pla; amb tots els respectes. En pot estar segur; hi ha més música a casa nostra.

Del seu affm.

Jaume Comellas

RMC
313

Josep Quer oferí un concert de contrabaix a Hawaïi

El contrabaixista gironí Josep Quer va oferir aquest estiu un concert a Honolulu, capital de Hawaïi (Estats Units), amb música catalana i espanyola per a contrabaix. Així, va interpretar *Intermezzo*, d'Enric Granados; *Balada per unes noces*, de Jaume Cristau; *Jota*, de Manuel de Falla; *Tango i Asturias*, d'Isaac Albéniz; *Suite Andaluza*, de Pedro Valls; i *Aires Bohemios*, de Pablo de Sarasate.

El concert, que va concloure amb un emocionant *El cant dels ocells*, va tenir lloc a l'auditori de l'Escola de Música d'Ellen Masaki. Josep Quer estava acompanyat pel pianista Grant Mack. Aquest és el primer concert d'un contrabaixista català a Hawaïi.

Nancy Fabiola Herrera rebé el Plácido Domingo Award 2010

La mezzosoprano canària Nancy Fabiola Herrera va rebre el passat octubre el Plácido Domingo Award 2010, guardó que cada any atorga l'Òpera de Los Angeles al cantant hispà més destacat de la temporada anterior. Així, Nancy Fabiola Herrera ha estat reconeguda per la seva interpretació a *Carmen*. El premi va ser entregat per Plácido Domingo el passat 10 d'octubre en el transcurs d'un sopar de gala organitzat per Hispanics for L. A. Opera, entitat que dona suport al teatre de l'Òpera de Los Angeles, després d'una de les funcions d'*Il Postino*, òpera del mexicà Daniel Catán que Herrera va estrenar al setembre juntament amb Domingo. Aquest guardó també l'han rebut Juan Diego Flórez, Marcelo Álvarez i Rolando Villazón.